

Arrest

nr. 88 898 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 juni 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 20 mei 2012 in België te zijn toegekomen. Op 1 juni 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 8 juni 2012 is verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Op 20 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A., M.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 01/06/2012

Overdracht CGVS: 07/06/2012

U werd op 8 juni 2012 van 14.05 uur tot 15.30 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocaat, meester O, was vanaf 14.25 uur aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Kumanovo en bent u Macedonisch staatsburger. U werd geboren met een misvorming aan uw benen en uw ruggenwervel. U ging hiervoor in Macedonië naar verschillende dokters en specialisten bij wie u regelmatig op controle moest. U werd ook éénmaal geopereerd aan uw heupen, maar dit had niet het verhoopte resultaat. Bovendien vertrouwde u de dokters niet omdat Albanese bij de Macedoniërs niet geliefd zijn. Op 19 december 2009 trad u in het huwelijk met A.R. en ging u bij hem wonen in Orland. De avond van 22 februari 2010 mishandelde en sloeg hij u. U contacteerde uw familie en vroeg hen u bij uw echtgenoot te komen weghalen. Uw vader kwam de volgende dag met twee leden van een verzoeningscommissie.

Dankzij die leden lieten uw echtgenoot en zijn familie u gaan en onttaardde het conflict niet in een bloedvete. Uw vader wou de mishandelingen tegenover u aanvankelijk aangeven bij de politie, maar omdat de familie van uw echtgenoot dreigde uw broer te vermoorden, zag hij daarvan af. U ging terug bij uw ouders wonen, maar uw ex en zijn familie lieten u niet met rust, zelfs niet na jullie officiële echtscheiding op 26 januari 2011. Ze uitten continu telefonische bedreigingen. Eénmaal kwam u R. in de stad tegen en bedreigde hij u openlijk. Sindsdien ging u nooit meer alleen buiten. Omdat u niet langer in angst wou leven en omdat u geen vertrouwen had in de artsen in Macedonië om een operatie uit te voeren waarbij prothesen zouden worden geplaatst, besloot u op 19 mei 2012 Macedonië te verlaten. De dag nadien kwam u aan in België, waar u eerst tien dagen bij uw zus logeerde alvorens op 1 juni 2012 in België asiel aan te vragen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt in Kumanovo op 16 maart 2010; uw echtscheidingsakte, uitgereikt in Kumanovo op 14 februari 2011; en een Franse vertaling van een medisch attest uit Macedonië waarin wordt aangeraden dat u een operatie laat uitvoeren voor een volledige been prothese.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Zo dient erop gewezen te worden dat de door u ingeroepen problemen met uw ex-echtgenoot (na jullie scheiding bleef hij u telefonisch bedreigen, hij eiste dat u zou terugkeren naar hem, zo niet zou hij u of uw broer vermoorden) louter intra-familiaal en gemeenrechtelijk van aard zijn (CGVS, p.7-9). Uit niets blijkt voorts dat u voor deze problemen geen of onafdoende beroep kon doen- of bij een eventuele herhaling van uw problemen in de toekomst zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. U kende zelf nooit problemen met de Albanese autoriteiten (CGVS, p.5). U verklaarde weliswaar dat u de mishandelingen niet durfde aan te geven omdat uw ex-echtgenoot

en zijn familie ermee hadden bedreigd uw broer te zullen vermoorden (CGVS, p. 4, 8-9). Deze uitleg is echter niet afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Bovendien is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om verdere, ernstigere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van uw problemen kunnen deze vanzelfsprekend ook niet optreden.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat de Macedonische overheid zich steeds meer bewust is van het probleem van geweld tegen vrouwen en in de strijd hiertegen meerdere stappen ondernam. Zo startte het in samenwerking met een groep vrouwen-NGO's een bewustmakingscampagne om o.a. slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken. Er werd een nationaal nood nummer opgericht waarbij getrainde medewerkers werden ingeschakeld.

Wat betreft uw medische problemen - sedert uw geboorte heeft u een misvorming aan uw benen en ruggenwervel, wat u staaft aan de hand van één medisch attest - heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terecht kon voor hulp bij de Macedonische gezondheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Macedonië bij verschillende dokters en specialisten ging. U ging regelmatig op controle en u werd één maal geopereerd (CGVS, p. 6, 9-10). U haalde weliswaar aan geen vertrouwen te hebben in de (etnisch) Macedonische artsen omdat u als etnisch Albanese door hen niet geliefd bent (CGVS, p. 10).

Deze stelling wordt, gelet op uw frequente behandeling door Macedonische artsen, evenwel niet door concrete elementen ondersteund. De door u aangehaalde problemen zijn dan ook louter van medische aard en houden bijgevolg geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet. U dient voor een beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier niet ter discussie. Uw echtscheidingsdocumenten bevestigen uw huwelijk en echtscheiding, maar zeggen niets over de problemen die u heeft met uw ex-echtgenoot.

C. Conclusie

Steuend op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.”

Waar verzoekster vervolgens vraagt rekening te houden met twee rapporten ingediend in bijlage van haar verzoekschrift is haar vraag onontvankelijk. Artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen.

De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

(...)”

De Raad merkt op dat *in casu* uitspraak wordt gedaan als annulatierechter wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht. Artikel 39/78 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het annulatieberoep wordt ingediend op de wijze bepaald in artikel 39/69 met dien verstande dat het bepaalde in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° wat het aanvoeren van nieuwe gegevens betreft en 6° geen toepassing vindt.

Waar verzoekster aldus voor het eerst melding maakt van rapporten met betrekking tot het geweld tegen vrouwen in Macedonië en deze rapporten bij het verzoekschrift voegt en meent dat dit een ‘nieuw gegeven’ is dat in de beoordeling van de gegrondheid moest of moet worden opgenomen, merkt de Raad op dat hij in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad als annulatierechter onderzoekt enkel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn;

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie volgens hetwelk "een vluchteling elke persoon is die [. ..] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofd van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen] [. ..]".

Volgens gezaghebbende auteur wijst het element vrees naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer". Wat de gegrondheid van de vrees betreft, volstaat het dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging".

Ten aanzien van de vervolgende partij, "kunnen twee groepen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds. Er is sprake van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, in dat geval, zal de nationale bescherming ontbreken".

In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande dat verzoekster aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet en dat de voorwaarden om haar asielaanvraag in overwegen te nemen eveneens voldaan zijn in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

De vrees voor haar leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoekster. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico vermoord te worden in Macedonië door haar man die haar jaar lang mishandelde heeft. Meer nog is verzoekster in een bloedwraak verwickeld door toedoen van haar man.

Uw Raad stelt vast dat de problematiek van bloedwraak in Macedonië door de bestreden beslissing niet werd aangeraakt.

Het volstaat dat verzoekster het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoekster coherent, niet-tegenstrijdig en ontegensprekelijk.

Uit een bloemlezing van het verhoorverslag van 08 juni 2012 en het administratieve dossier stelt Uw Raad vast dat verzoekster poging genomen heeft teneinde oplossing te zoeken en haar leven te redden. Zo hebben verzoekster en haar gezin contact met de verzoeningscommissie genomen zonder resultaat.

Uit het dossier blijkt onomstotelijk dat het leven van verzoekster tot op heden in gevaar is.

Verzoekster heeft aannemelijk aangetoond dat zij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens schendt de weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie.”

4.2 Vooreerst wijst de Raad erop dat aan artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie een directe werking moet worden ontzegd. Daarom kan verzoekster de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen. Het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, kan derhalve niet ontvankelijk worden aangevoerd (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233).

Vervolgens wordt herhaald dat het de Raad binnen zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet niet toekomt zich bij de beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van de commissaris-generaal. De Raad herhaalt dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing genomen, overeenkomstig de bevoegdheid die hem werd toegekend door artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat de commissaris-generaal bevoegd is om de aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit de verklaring van deze onderdaan niet *'duidelijk'* blijkt dat er een gegrond vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of niet blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar haar vrees voor 'bloedwraak' door toedoen van haar ex-echtgenoot. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met deze problematiek door verweerder.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wijst op het gegeven dat Macedonië als een veilig land van herkomst wordt beschouwd. Hij motiveert dienaangaande: *"Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst."* Verzoekster betwist niet dat zij de Macedonische nationaliteit heeft en afkomstig is uit Macedonië. Verweerder vervolgt aldus terecht dat door het feit dat verzoekster afkomstig is uit een 'veilig land' van herkomst haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonde dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de problematiek van bloedwraak. Verweerder meent evenwel dat haar 'vrees' dienaangaande geen afdoende rechtvaardiging biedt om geen beroep te doen op hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. Het is niet kennelijk onredelijk om uit haar nalaten bescherming te zoeken bij de in Macedonië aanwezige autoriteiten, te concluderen dat zij geen bescherming kan doen op internationale bescherming nu zij de mogelijkheden om bescherming te krijgen in haar eigen land niet heeft uitgeput. *"Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Bovendien is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om verdere, ernstigere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van uw problemen kunnen deze vanzelfsprekend ook niet optreden."* Waar verzoekster betoogt dat zij een poging heeft ondernomen om een oplossing te zoeken door contact op te nemen met de verzoeningscommissie, weerlegt zij niet het motief in de beslissing dat zij niet alle mogelijkheden van bescherming bij de autoriteiten van haar land heeft uitgeput. De Commissaris-generaal beschikt over een appreciatiemarge om te oordelen of uit de verklaringen afgelegd door verzoekster duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het neergelegde administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geenszins is voorbij gegaan aan de problematiek van bloedwraak in Macedonië. Verzoekster geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door haar aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal doch zij laat na de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij laat na aan te tonen dat de conclusie in de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen nu uit haar verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut aangezien zij geen gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten heeft aangetoond, kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht."

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd".

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur 'worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asiel aanvraag van verzoekster zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

De Commissaris-generaal weigert de asielaanvraag van verzoeker in overwegen te nemen louter op het feit dat verzoeker van Macedonië afkomstig is, de zogezegd veilig land.

Verzoekster stelt vast dat de Commissaris-generaal nagelaten heeft om in concrete geval na te gaan of verzoekster effectief bescherming in Macedonië gekregen heeft.

Volgens de Commissaris-generaal "Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van -vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

(...)

In dit verband kan erop gewezen worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen".

Ten eerste stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing een analyse over etnische problemen maakt terwijl verzoekster met geweld en bedreiging wordt geconfronteerd.

Wat het geval mag zijn, stelt Uw Raad vast aan de hand van de nieuwe documenten dat de Macedonisch autoriteiten geen oplossing gevonden hebben voor het geweld tegen vrouwen in Macedonië, zijnde het probleem waarmee verzoekster wordt geconfronteerd en waarvoor verzoekster geen effectief bescherming gekregen heeft.

Uit het administratief dossier heeft verzoekster duidelijk aangetoond dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade is.

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de bewering van de bestreden beslissing te betreuren is.

De bewering is niet ernstig."

4.4 Inzake de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat, wanneer men in staat is een

schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 2 oktober 2002, nr. 110 830).

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing is gemotiveerd met “*zeer lichtzinnige overwegingen*” en aldus de deugdelijkheid van de motivering in vraag stelt, beoogt zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om na te gaan of zij effectief bescherming heeft gekregen in Macedonië.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, (hetgeen niet wordt betwist door verzoekster), waardoor het vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. “*Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. (...) Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.*”, (Parl.St., 2011-2012, DOC 53 1825/003, p. 7). Uit de verklaringen van verzoekster dient aldus duidelijk te blijken dat wat haar betreft zij een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan aantonen.

Verweerder stelt vast dat zij geen beroep heeft gedaan op hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. Verweerder stelt op kennelijk redelijke wijze vast dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van haar problemen zij vanzelfsprekend ook niet kunnen optreden. In de mate verzoekster meent dat zij geen ‘effectieve bescherming’ zou krijgen, weerlegt zij evenwel niet de vaststellingen van de commissaris-generaal op basis van de informatie waarover hij beschikt, dat de Macedonische overheid meerdere stappen heeft ondernomen in de strijd tegen het geweld tegen vrouwen. Verweerder motiveert dienaangaande “*Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat de Macedonische overheid zich steeds meer bewust is van het probleem van geweld tegen vrouwen en in de strijd hiertegen meerdere stappen ondernam. Zo startte het in samenwerking met een groep vrouwen-NGO's een bewustmakingscampagne om o.a. slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken. Er werd een nationaal nood nummer opgericht waarbij getrainde medewerkers werden ingeschakeld.*”

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift beperkt verweerder zich aldus niet tot een loutere analyse van etnische problemen in Macedonië. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de rapporten waarnaar zij thans in haar verzoekschrift verwijst doch die zij niet heeft ter kennis gebracht aan de commissaris-generaal. Bovendien weerlegt zij met deze rapporten niet de vaststelling van de commissaris-generaal op grond van de door haar afgelegde verklaringen, dat zij geen beroep heeft gedaan op hulp en/of bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten.

Het tweede middel is ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet moeten de asielinstanties zich automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term asiel aanvraag dekt eveneens de aanvraag van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekster.

In het kader van de toekenning van subsidiaire bescherming, merkt Uw Raad op dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient ruimer geïnterpreteerd te worden.

Luidens artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, "ernstige schade bestaat uit:

- a. doodstraf of executie; of
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien de gegronde vrees voor haar leven, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoekster in Macedonië het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden op grond van de regels van de Kanun.

Uit de voorgaande merkt Uw Raad op dat, door de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekster, de Commissaris-generaal in gebrek gebleven is een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”

4.6 De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen, overeenkomstig de bevoegdheid die hem werd toegekend door artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat de commissaris-generaal bevoegd is om de aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit de verklaring van deze onderdaan niet duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of niet blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Binnen zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet komt het de Raad niet toe zich bij de beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van de commissaris-generaal. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de commissaris-generaal in redelijkheid is kunnen komen tot de door zijn gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van artikel 48/4 houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal zich beperkt tot “*lichtzinnige overwegingen*” en herhaalt dat zij in Macedonië een reëel risico loopt om onmenselijk en vernederend behandeld te worden op grond van de regels van de Kanun.

Verzoekster betwist evenwel niet de vaststelling van de commissaris-generaal, aan de hand van haar verklaringen dat zij geen beroep op hulp en/of bescherming heeft gedaan van de autoriteiten in Macedonië. Waar verweerder concludeert dat zij geen aanspraak kan maken op internationale bescherming nu zij “*niet eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land*”, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is. Te meer nu uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat de Macedonische overheid zich bewust is van het geweld tegen vrouwen en in de strijd hiertegen meerdere stappen heeft ondernomen, waaronder een samenwerking met een groep vrouwen-NGO's, een bewustmakingscampagne om o.a. slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en de oprichting van een nationaal noodnummer. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal dat uit haar verklaringen niet duidelijk blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is.

Verzoekster geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door haar aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal, doch zij laat na de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing te weerleggen. Een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN